

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξαμήνου > 4,50
Τριμήνου > 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμήνου > 5,50
Τριμήνου > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 47

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ὁ μαῦρος εἶχεν ἀναιδάσῃ τὸν αἰχμάλωτό του (*) ἐπάνω στὸ βουνό, σὲ μιὰ καλύβα ποῦ τὴν εἶχαν νοικιάσῃ ἐπίτηδες. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἐντελῶς ἔρημο, ἄγριο· κι' ἅμα εἶδε ὁ Ἀγγλᾶς ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ θὰ πηγαινὶν χαμένες καὶ ἅμα σκέφθηκε, ὅτι δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ παλαίσῃ μ' ἐκεῖνον τὸν πελώριο ἀράπη, ἀποφάσισε νὰ ὑποταχθῇ χωρὶς ἄλλη ἀντίστασι.

Ἔτσι, ἅμα ὁ Τῶμ τοῦ ἔδειξε ἕνα στρώμα, ριχμένο σὲ μιὰν ἄκρη τῆς καλύβας, καὶ τοῦ εἶπε λακωνικά: «Μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἐδῶ ὡς αὔριο τὸ πρωί», ξαπλώθηκε χωρὶς λέξι· κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται.

«Γιατί με συνέλαβαν;.. Ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ Βραζιλιανὸς τῶκανε βέβαια... Φοβήθηκε μὴ τοῦ πάρῃ τὴν Κολέττα καί, σὰν ἀγριάνθρωπος ποῦ εἶνε, μ' αἰχμαλωτίσει, γιὰ νὰ με ἀναγκάσῃ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σελ. 365

νὰ τοῦ ἀφίσω τὴν ἀδελφή μου νὰ τὴν υἰοθετήσῃ... Ἐ, αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ πολὺ σοβαρό... Δὲν θὰ πάθω κανένα κακό... Αὔριο τὸ πρωί, πιθανώτατα, θὰ ἐλθῇ ἐδῶ ὁ κ. Ἀλδαράδο. Θὰ συζητήσω με... Θὰ τοῦ παραχωρήσω τὴν Κολέττα καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα. Μπορεῖ νὰ ὠφελῇθῃ καὶ κάτι τι ἀπ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια. Ὁ κτηματίας εἶνε πολὺ πλούσιος. Ποῖος ξέρει!..»

Καὶ ἡσυχασμένος μ' αὐτὲς τῆς σκέψεις, ὁ Ἀγγλᾶς ἐκλείσει τὰ μάτια του καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ.

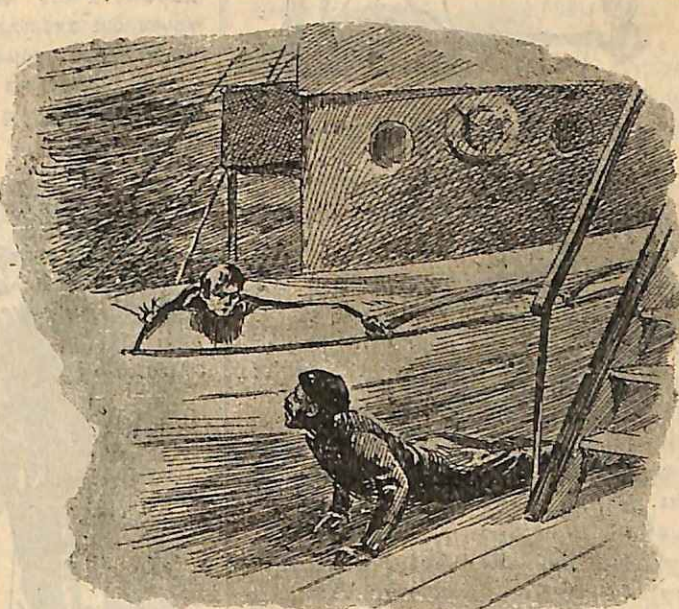
Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως, γιατί τὸ στρώμα ἐκεῖνο ἦταν σκληρὸ καὶ ἀνώμαλο. Δυὸ τρεῖς φορές, δοκίμασε νὰ νοήσῃ ὁμιλία με τὸν μαῦρο, ποῦ τὸν φύλαγε ὀρθίος, καπνίζων τὴν πίπα του. Ἀλλὰ ὁ

Τῶμ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε παρὰ με μουγγριτά, ποῦ ἔδειχναν, ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ τοῦ μιλήσῃ καθόλου. Ἔτσι πέρασε ἡ νύχτα.

Τὸ πρωί, ὅταν ἔφεξε κι' ὁ Ἀγγλᾶς ἄρχισε νὰ διακρίνῃ τὰ πράγματα γύρω του, εἶδε μ' ἐκπληξί τοῦ ἕνα σεντοῦκι, τοποθετημένο ἐπὶ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς καλύβας. Πολὺ εὐμορφο, πολὺ κομψὸ καὶ πολὺ μεγάλο, τὸν ἐξάφνισε. Τί γύρευε τὸ πλούσιο αὐτὸ ἐπιπλο μέσα ἐπὶ φτωχὴ καλύβα τοῦ βουνοῦ; Εἶχε καμμιά σχέσι μαζί του;

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθαινε σὲ λίγο.

Ἀμα βγῆκε ὁ ἥλιος κι' ἔλαμψε κάτω ἡ θάλασσα τοῦ Ἰκαραμπύ, ὁ μαῦρος ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα δισάκκι φωμί, ψητὸ κρέας, κρασί, φροῦτα, κι' εἶπε στὸν Ἀγγλᾶς ἐπιτακτικά:

«Ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ ἐτάραξε τὴν ἀρχὴ τὸν κακοῦργο...»

— Φάγε!

Κι' ὁ κακοῦργος, ποῦ ἦταν πολὺ εὐπειθής, ὅταν δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ ἄλλοιῳ, ἄρχισε νὰ τρώγῃ με ὀρεξί, ἀντίκρου στὸ δεσμοφύλακά του, ποῦ κι' αὐτὸς ἐφαίνετο πολὺ πεινασμένος.

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὸ τὸ γεῦμα, ὁ Τῶμ μάζεψε τὰ πομμενάρια, τὰ τύλιξε με φύλλα καὶ τὰ βάλε μέσα στὸ μεγάλο σεντοῦκι.

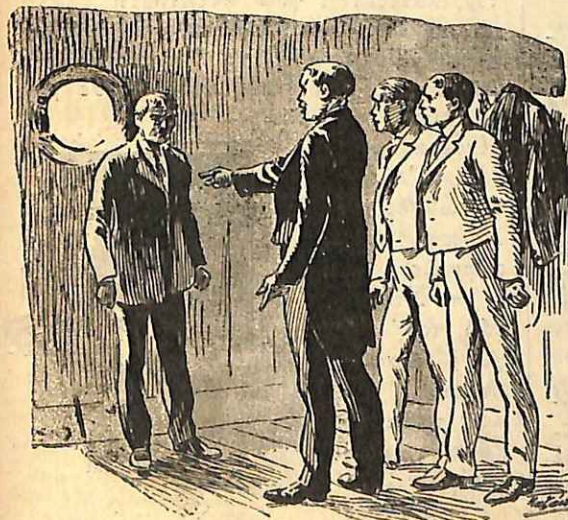
«— Γιατί; γιατί;» ἀπόρησε ὁ Ἀγγλᾶς.

Δυὸ ὥρες πέρασαν ἔτσι. Ὁ μαῦρος, ἀμίλητος πάντα, ὅλο κύτταζε τὸ ρολόγι τοῦ καὶ τὴ θάλασσα σὰ νὰ περίμενε καμμιά βάρκα.

Κατὰ τῆς δέκα, ἀκούσθηκε ἀπὸ κεῖ κάτω ἕνα σφυρίγμα. Ὁ μαῦρος ἀποκρίθηκε κι' αὐτὸς με μιὰ σφυρίκτρα. Σὲ λίγο, δυὸ ὑπηρετὲς τοῦ Ἀλδαράδο φάνηκαν στὴν κορφή τοῦ μονοπατιοῦ, ποῦ ὠδηγοῦσε ἀπὸ τὴν καλύβα ἐπὶ τὴν θάλασσα.

— Ἡ βάρκα εἶνε κάτω! εἶπαν στὸν Τῶμ.

— Καὶ τὸ βαπόρι;

«Κύτταξε ὅμως μὴ μᾶς προδώτῃ!.. (Σελ. 375, στ. α'.)

«Τὸν ἔδλεπαν νὰ κτυπᾷ, νὰ κλωτσᾷ...» (Σελ. 375, στ. β')

— Ἐφθασε καὶ πῆρε πρᾶτι-γο.

— Καλά. Νὰ πηγαίνουμε.

— Ὁ κύριος ἦταν φρόνιμος;

— Σὰν ἀγγελάνι!

Ὁ Ἀγκλᾶς ἄκουσε αὐτὴ τὴν ὁμιλία καί, μολονότι ἔχεινε στὴ διάλεκτο τοῦ τόπου, τὴν κατάλαβε.

«Τί θὰ μὲ κάμουν τώρα;» συλλογίσθηκε, λιγώτερο ἥσυχος ἀπὸ χθές.

Ἐντὼ μεταξὺ, ὁ Τῶμ τράβηξε κοντά του τὸ σεντούκι, τὸ ὥραϊο ἐκεῖνο σεντούκι, τὸ ἀνοίξε καὶ ἥσυχα, εὐγενικά, τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ τώρα θὰ μπῆς ἐδῶ-μέσα! (*)

— Τί ἔκανε;.. φώναξε ὁ Ἀγκλᾶς.

Ἐγὼ θὰ μπῶ ἐδῶ μέσα; γιὰ νὰ πάω ποῦ;

— Στὸ γαλλικὸ βαπόρι. Διαταγὴ τοῦ ἄρπεντ!

Ὁ Ἀγκλᾶς ἐχλώμιασε. Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο πολὺ σοβαρό. «Ἦθελαν λοιπὸν νὰ τὸν γυρίσουν μὲ τὸ στανιὸ στὴν πατρίδα του; Πολὺ ἐπικίνδυνον... Ἀλλὰ οὕτε ἰδέα νὰ κάμῃ ἀντίστασι.

— Ἐλα λοιπόν! ἔμπα μέσα! εἶπε πάλι ὁ Τῶμ.

Καί, ἐπειδὴ τὸν εἶδε νὰ διστάζει, τὸν ἄρπαξε χωρὶς πολλὰ-πολλά, τὸν ἐφίμωσε, τὸν ξάπλωσε μέσα στὸ σεντούκι καὶ τὸν διπλοκλείδωσε.

Ὁ Ἀγκλᾶς εἶδε τότε, ὅτι τὸ κιβώτιο ἐκεῖνο ἦτο καμωμένο ἐπίτηδες γιὰ τὸ σκοπὸ ποῦ τὸ προώρισαν, γιὰτὶ τὸ σκέπασμά του εἶχε τρύπες, σκεπασμένες μὲ ὑφασμα μεταλλينو, ποῦ τὸν ἄφιναν νὰ-ναπνέῃ ἐλεύθερα.

Αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σηκώνουν στὴ ράχι τούς, νὰ τὸν καταιβάζουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ τὸν φορτώνουν σὲ μιά ἀτμάκατο, ποῦ ξεκίνησε ἀμέσως κ' ἔστα-μάτησε ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας ταξίδι.

Ὁ κακοῦργος παρακολουθοῦσε τὰ γινόμενα σὰ νὰ τὰ ἔδλεπε. Ἡ βάρκα εἶχε

(*) Ἦτο εἰδικὴ προηγ. φύλλου, σελ. 366.

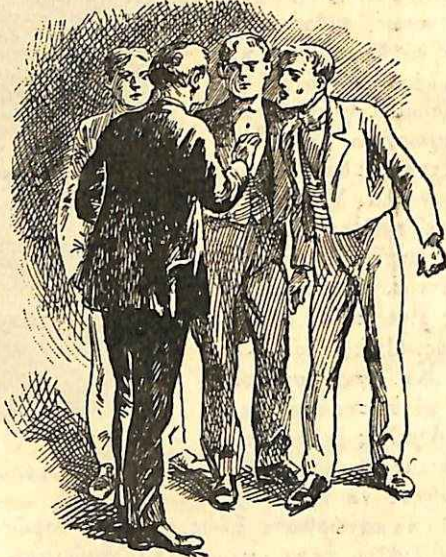
σταθῇ κοντὰ σ' ἓνα μεγάλο βαπόρι. Τὸν ἀνέβασαν μὲ τὸ σεντούκι καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν ἔς ἓνα μέρος, ποῦ δὲν ἦταν βέβαια στὸ ἀμπάρι. Γιὰτὶ τότε θὰ αἰσθάνετο νὰ τὸν καταιβάζουν μὲ τὸ βίντσι, ἐνῶ ἀπεναντίας τὸν ἀπέθεσαν μὲ προσοχὴ σ' ἓνα πάτωμα, ποῦ εἶχε καὶ χαλί. Τότε κατάλαβε:

«— Εἶμαι στὴν καμπίνα του!»

Πόσῃ ὥρᾳ ἔμεινε ἔτσι; Δὲν εἶχε ἰδέα, ὅταν, ἄξαφνα, ἄκουσε ἓνα κλειδὶ νὰ κροτῇ στὴν κλειδαριὰ τοῦ σεντου-κιοῦ του.

Ὁ κακοῦργος ἐνόμισε πῶς θὰ βρεθῇ ἀπέναντι στὸν Ἀλθαράδο κ' ἐτοίμαζε τὰ παράπονα ποῦ θὰ τοῦ ἔκανε, —ὅταν ἄκουσε δυὸ ἀνδρικές φωνές, ποῦ μιλοῦσαν μὲ προπορὰ γερμανικῇ.

— Πρέπει νὰ ρίξουμε στὴ θάλασσα ὅ,τι εἶνε μέσα ἔς αὐτὸ τὸ μπαούλο! ἔλεγε ἡ μιὰ.

«Ἀναλαμβάνω νὰ κάμω τὸ πλοῖο νὰ παρεκλίνῃ ἀπὸ τὸ δρόμο του...»

— Ναί, ἀπαντοῦσε ἡ ἄλλη, μὰ κάνε γρήγορα!

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξὴ αὐτῶν τῶν ἀγνώστων, ὅταν σήκωσαν τὸ σκέπασμα τοῦ σεντουκιοῦ καὶ εἶδαν νὰ πετιέται ἀπὸ μέσα ἓνας ἄνθρωπος χλωμός καὶ φριμωμένος!

— Ποῖς εἴσθε σεῖς; (') τὸν ρώτησαν.

Ὁ Ἀγκλᾶς τοὺς ἔδειξε τὸ φριμωτὸ του. Ἐκεῖνοι τότε ἐσπευσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ στέμα του γιὰ νὰκούσουν τὴν ἀπάντησι. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι ἀποκρίθηκε κ' ὁ Ἀγκλᾶς:

— Ποιοὶ εἴσθε σεῖς;

— Ἐμεῖς;.. τὸ βλέπετε! εἶπαν οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, δείχνοντες τὴ στολή τους, στολὴ ὑπηρετῶν τοῦ πλοίου, ἄσπρη μὲ χρυσὰ κουμπιά· μόνο σεῖς νὰ μᾶς πῆτε ποῖς εἴσθε καὶ τί γυρεύετε μέσα στὸ μπαούλο.

— Αἰχμᾶλωτος, φυλακισμένος, ἀπο-

κρίθηκε ὁ Ἀγκλᾶς. Μ' ἐπιάσαν καὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ διὰ τῆς βίας.

— Ὡ, ὦ! ἔκαμαν οἱ δυὸ ὑπηρεταὶ νόστιμο κι' αὐτὸ!..

Ὁ Ἀγκλᾶς ἐνόησε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ καιρὸ. Ἀφοῦ, γιὰ λόγους ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ, μπόρεσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ του, ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀνέλιπστη αὐτὴ καλοτυχία.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ κρύψετε σὲ κανένα μέρος; ρώτησε τοὺς σωτῆράς του. Ἄν τὸ καταφέρετε, θὰ σᾶς τὸ ἀκριβοπληρώσω.

Οἱ δυὸ ὑπηρεταὶ κυττάχθηκαν.

— Μποροῦμε, εἶπαν. Στὴν καμπίνα μας εἵμαστε ὅλο ζῆλοι. Δέχεσαι νὰ γίνῃς δικός μας;

— Γίνομαι ὅ,τι θέλετε... Δικός σας, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι... φθάνει νὰ μὲ σώσετε.

— Ἐλα λοιπόν!.. Γρήγορα!

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς ἔτρεξε ὡς τὴν πόρτα τῆς τουαλέτας, ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν χαλαράδα κ' εἶπε σιγὰ:

— Ὁ ἀράπης κοιμάται σὰ βουβάλι.

— Ναί! μὰ πῶς θὰ βγάλουμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν;

— Στάσου!.. μιὰ ἰδέα... Νὰ τρέξω νὰ τοῦ φέρω μιὰ στολή...

Ἐφυγαν καὶ σὲ λίγο γύρισαν μὲ μιὰ μπλούζα καὶ μ' ἓνα πανταλόνι ἄσπρο.

Ὁ Ἀγκλᾶς τὰ φόρεσε γρήγορα-γρήγορα κ' ἔπειτα, μὲ ἄπειρες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ ὁ Τῶμ, ποῦ ροχαλίζε, βγήκαν κ' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν καμπίνα. Κανείς, στὸ κατάστροφον, δὲν ἔδωσε προσοχὴ εἰς τὸν Ἀγκλᾶς, μεταμορφωμένο σὲ ὑπηρετῇ. Ἰπάρχουν ἑκατὸ τοῦλάχιστον καμαρότοι, θαλαμηπόλοι, σερβιτόροι καὶ βοηθοὶ ἔς ἓνα μεγάλο βαπόρι σὰν τὴ Λουίσιαν. Κι' ὁ ἴδιος ὁ προϊστάμενος, ὁ ἐπιστάτης τοῦ πλοίου ποῦ τοὺς γνωρίζει ἓνα-ἓνα, θὰ μποροῦσε μιὰ στιγμὴ νὰ γελασθῇ.

Ὁ Ἀγκλᾶς, ἀκολουθῶν τοὺς ὁδηγούς του, κατεβαίνει μιὰ ἀτελειώτη σκάλα καὶ φθάνει κάτω, βυθιὰ, στὸ τέταρτο πάτωμα, ὅπου εἶνε τὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρεσίας. Ἐκεῖ τὸν μπάζουν σὲ μιὰ καμπίνα μὲ τέσσερα κρεβάτια. Γλύτωσε, σώθηκε, τοῦλάχιστο προσωρινῶς.

— Στάσου ἐδῶ, τοῦ λέγει ὁ ἓνας ὑπηρετῆς. Ἐμεῖς τώρα θὰ πᾶμε στὴ δουλειά μας. Ἀλλὰ τὸ βράδυ θὰ γυρίσουμε καὶ θὰ τὰ ποῦμε.

«Ὁ Ἀγκλᾶς φόρεσε γρήγορα ἐκεῖνη τὴ στολή...»

— Ἄν θελήσῃς νὰ γίνῃς δικός μας, ἐπρόσθεσε ὁ ἄλλος, καὶ νὰ κάμῃς ὅ,τι θὰ σοῦ ποῦμε, θὰ σωθῇς.

— Ἄν μᾶς προδώσῃς ὅμως, δυστυχία σου! εἶπε ὁ πρῶτος. Ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ στὴ θάλασσα. Δὲν ἔχει σωτηρία!

Καί μὲ τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια, οἱ ὑπηρετὲς μὲ τὴν ξένη προπορὰ, βγήκαν καὶ τὸν κλειδῶσαν μέσα στὴν καμπίνα.

Ὁ Ἀγκλᾶς, μόνος, ἐσυλλογίζετο τί νὰ ἦταν αὐτοὶ καὶ τί θὰ τοῦ ζητοῦσαν νὰ κάμῃ...

Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ ἡμέρα. Τὸ βράδυ, στῆς ἐννιά, ἄκουσε πάλι τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα τῆς καμπίνας κ' εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα, ὅχι πιά δυὸ, ἀλλὰ τρεῖς ὑπηρετὲς.

— Νὰ τος! εἶπε ὁ ἓνας, δείχνων τὸν Ἀγκλᾶς στὸν καινούριο.

Αὐτὸς, ποῦ ἐφαίνετο σὰν ἀρχηγός, γιὰτὶ οἱ ἄλλοι δυὸ τοῦ μιλοῦσαν μὲ σεβασμό, ἐκύτταξε καλὰ τὸν Ἀγκλᾶς καί, μὲ τὴν ἴδια ξενικὴ προπορὰ, τοῦ εἶπε:

— Ἐμᾶς ποῦ μᾶς βλέπετε ἐδῶ, μᾶς ἔχει πληρώτῃ μιὰ δική μας ἐταιρεία, ἡ Χαμβουργ-Ἀμερικαν Λάιν, γιὰ νὰ κάμωμε σαμποτὰζ(*) ἔς αὐτὸ τὸ νέο γαλλικὸ βαπόρι, ποῦ τῆς κάνει μεγάλο συναγωνισμό. Ἐσὺ τώρα, φαίνεται, μᾶς ἔχεις ἀνάγκη γιὰ νὰ σωθῇς. Εἵμαστε πρόθυμοι νὰ σὲ σώσουμε.

— Κ' ἐγὼ νὰ σᾶς ἀνταμείψω μὲ τὸ παραπάνω, εἶπε ὁ Ἀγκλᾶς.

Δὲν πρόκειται γιὰ χρήματα, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ ἀρχηγός· πρόκειται νὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ σύ, γιὰ νὰ κάμωμε αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἄν δέχεσαι, θὰ σὲ κρύψωμε δῶ-μέσα, θὰ τρῶς, θὰ πίνῃς καί, ἅμα φθάσωμε, θὰ σὲ βγάλουμε ἔξω κρυφά, ποῦ νὰ μὴ σὲ καταλάβῃ κανένας. Ἄν δὲν δέχεσαι, θὰ σὲ πᾶμε ἀμέσως στὸν πλοίαρχο. Διάλεξε!

Ὁ Ἀγκλᾶς δὲν ἐδίστασε καθόλου.

— Εἶμαι δικός σας! εἶπε.

— Πολὺ καλά. Φάγε τώρα, γιὰτὶ θὰ πεινᾷς, καὶ κατόπι σοῦ λέμε τί θέλομε ἀπὸ σένα. Πρόσεξε ὅμως, κακόμοιρε, μὴ μᾶς προδώσῃς, γιὰτὶ σὲ πετᾶμε ἀμέσως στὴ θάλασσα!

Ὁ Ἀγκλᾶς χαμογέλασε.

— Ἦσυχάστε, τοὺς εἶπε. Μπορεῖτε νὰ χετέ καθ' ἐμπιστοσύνην σὲ μένα, γιὰτὶ μὲ σώτατε ἀπὸ κίνδυνον μεγάλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ε'

Ἡ ἐκνοποίησις τοῦ Ἑρρίκου
Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες ἐπέρασαν, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ξεκίνησε ἡ Λου-

(*) Σαμποτάζ, ἀπὸ τὸ γαλλικὸν (sabotage), λέγεται ὅ,τις σχεδὸν τῆς γλώσσας, ἡ ἐλπίδα ποῦ προῆξεν οἱ ἐργάταις θεληματικῶς στῆς μηχανῆς ἢ στὰ ὑλικά ποῦ ἐργάζονται, εἴτε γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν ἰδιοκτήτην, εἴτε γιὰ νὰ ἐκδικασθῶν σὲ παραχωρήσεις, εἴτε, —ὅπως ἔς αὐτὴ τὴν περίστασι, — νὰ τὸν ζημιώσουν πρὸς ὠφέλειαν ἄλλου, ποῦ τοὺς δωροδοκεῖ.

τετρία, καὶ ὁ Ἀλθαράδο δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ. Ποῦ νὰ τραγουδήτῃ τώρα πιά τὸ βάλς τῆς Εὐθυμῆς Χήρας! Βράζει διαρκῶς ἀπὸ θυμὸ, ποῦ ἔσπαῖ κάθε στιγμὴ ἐναντίον ὧλων, προπᾶντων τοῦ δυστυχισμένου Τῶμ, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλου ποῦ ἔπεφτε στὰ χεῖρά του. Τὸν ἔδλεπαν νὰ κτυπᾷ, νὰ κλωτσᾷ, καὶ τὸν ἄκουαν ὅλο νὰ βρίζῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΔΔΙΝ ΧΟΝΤΖΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὡς τὴν ἡμέρα ποῦ σᾶς γράφω, — γιὰτὶ αὐριο δὲν ξέρω τί γίνεται, — τὸ «μικρὸ» καλοκαιράκι, ποῦ κατήντησε μεγαλότερο κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο, ἔξακολουθεῖ. Πέρασαν τὰ μέσα τοῦ Ὀκτώβριου, ἀλλὰ τὸ θερμόμετρο δὲν ἐννοεῖ νὰ χαμηλώσῃ ἀπ' τοὺς εἰκοσιτρεῖς. Ἐχομε λοιπὸν ἔς τὰς Ἀθῆνας μιὰ θερμοκρασίαν ἐντελῶς καλοκαιριᾶτικὴν, μὲ λαμ-

πρὸ ἥλιο, μὲ καθυρότατο οὐρᾶν καὶ μὲ νύκτες ἥσυχες καὶ ἀπ' τῆς ἡμέρας. Οἱ γεωργοὶ τῆς Ἀττικῆς ἄρχισαν νὰ κάνουν λιτανεῖες γιὰ νὰ βρέξῃ. Μεγάλη, βλέπετε, ἀνομῆρία καὶ τὰ σπαρτὰ θέλουν νερό. Ἐνας ἄλλος ἴσως, ποῦ δὲν ἔχει σπαρτὰ, ἀλλὰ κάνει, ἄς ποῦμε, πῆλινα κανάτια θὰ παρακαλοῦνται νὰ ψυχράνῃ λίγο, ἂν θέλῃ, ὁ καιρὸς, ἀλλὰ νὰ μὴ βρέξῃ καθόλου. Κι' αὐτὸ μοῦ θυμίζει ἓνα πολὺ ὡμορρο ἀνέκδοτο τοῦ περιφημοῦ Ναστραδδίν Χόντζα, — παραλλαγή ἐνὸς μύθου τοῦ Αἰσώπου:

Ὁ Ναστραδδίν, λέει, εἶχε δυὸ κόρες παντρεμένες, τὴ μιὰ μ' ἓνα γεωργὸ καὶ τὴν ἄλλη μ' ἓνα κανατὰ (ἀγγειοπλάστη). Μιὰ μέρα πῆγε νὰ τῆς ἐπισκεφθῇ. «Τί χαμπάρια; πῶς πᾶν ἡ δουλειές;» ρώτησε εἰς τὸ σπῆτι τῆς πρώτης. «Κεσάτια, τοῦ ἀποκρίθηκα. Δὲν ἔβρεξε ἀκόμα, γιὰ νὰ σπείρωμε, κι' ἂν δὲν βρέξῃ γρήγορα, εἵμαστε χαμένοι!» — «Ἄ, μπᾶ! τοὺς παρηγόρησε ὁ Ναστραδδίν, ἐλπίζω στὸ Θεό, ὡς αὐριο, μεθαῦριο, νὰ βρέξῃ.» — «Τί κάνετε σεῖς;» ρώτησε καὶ εἰς τὸ σπῆτι τῆς δευτέρας. «Ἐ, ἔτσι κ' ἔτσι, τοῦ ἀποκρίθηκα. Δηλαδὴ τώρα πᾶμε καλά, γιὰτὶ ὁ καιρὸς βαστᾷ καὶ ξεραίνονται τὰ κανάτια μας. Ἄν βρέξῃ ὅμως αὐριο-μεθαῦριο, ποῦ ἔχομε ἀκόμη νὰ ξεράνωμε τόσα, εἵμαστε χαμένοι!» — «Ἄ, μπᾶ! τοὺς παρηγόρησε πάλι ὁ Ναστραδδίν, ἐλπίζω νὰ βαστάξῃ ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες...» Καὶ γύρισε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικὸς. — «Ἐ,

τί κάνουν ἡ κόρες μας;» τὸν ρώτησε ἡ Χόντζα. — «Μὴν τὰ ρωτᾷς, γυναῖκα! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδδίν. Βρέξῃ, δὲν βρέξῃ, εἴ μ' ἂσ τε χαμῆνοί: ἂν θ' ὠροποῖ!»

Ὁ φιλόσοφος Χόντζας ἐννοοῦσε, ὅτι ἂν ἔβρεξε, θὰ γίνονταν δυστυχισμένη ἡ κόρη τοῦ ποῦ εἶχε τὸν κανατὰ, ἐνῶ ἂν δὲν ἔβρεξε, θὰ δυστυχίσῃ ἡ κόρη τοῦ ποῦ εἶχε τὸν γεωργό. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ δυστυχία τῆς μιᾶς θὰ ἦταν εὐτυχία τῆς ἄλλης κ' ἔτσι οἱ γονεῖς, ποῦ ἀγαποῦσαν καὶ τῆς δυὸ, θὰ εἶχαν ἓνα ἰσοῦγιο καὶ μιὰ παρηγοριά... Μήπως αὐτὸ δὲν γίνεται σχεδὸν πάντα στὸν κόσμον; Μήπως μιὰ βροχή, ποῦ καταστρέφει τοὺς μισούς, δὲν κάνει τοὺς ἄλλους μισοὺς εὐτυχισμένους; Ἡ μιὰ ξηρασία; Ἡ ἓνας σεισμὸς ποῦ γκρεμίζει τὰ μισὰ σπίτια καὶ κάνει τὰ ἄλλα μισὰ νὰ υπερτιμηθοῦν; Ἡ μιὰ μεγάλη πυρκαϊά; Ἡ μιὰ πολιτικὴ ἀνωμαλία; Ἡ κ' ἓνας πόλεμος ἀκόμη;.. Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος. Τὸ «γενικὸ καλόν», ἐκεῖνο ποῦ συμφέρει ἔς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἢ τὸ «γενικὸ κακόν», ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ζημιώνει ὅλους, εἶνε σπάνια. Συνήθως, τὸ καλὸ γιὰ τὸν ἓνα, εἶνε κακὸ γιὰ τὸν ἄλλο. Τὸ κέρδος τοῦ ἐνός, εἶνε ζημία τοῦ ἄλλου. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἐνός κάνει τὸν ἄλλο δυστυχισμένο.

Τί σκληρὸς νόμος! θὰ πῆτε... Ναί, ἀγαπητοί μου, πολὺ σκληρὸς, πολὺ ἄδικος αὐτὸς ὁ νόμος, ἀλλὰ... ἔχει καὶ μιὰ ἐλπίδα: Ὅτι μπορεῖ νὰ εἶνε προσωρινός. Μεθαῦριο, μεθαῦριο, ὅταν θάλλῃ ἡ μορφή τῆς κοινωνίας, μπορεῖ νὰ μὴ ἰσχύῃ πιά αὐτὸς ὁ νόμος καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, παντοῦ καὶ πάντα, νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατόν πρὸς εὐτυχισμένοι. Ἄς πάρουμε τὸ πρῶτον παράδειγμα τῆς βροχῆς. Ὅταν ὅλες ἡ ἐργασίαι θὰ γίνονται γιὰ λογαριασμὸν τοῦ Συνόλου, τῆς Πολιτείας, ὅταν ὅλοι οἱ ἄγροὶ καὶ ὅλα τὰ πιθαράδικα θὰ εἶνε κοινὰ, οὔτε ὁ ἓνας γεωργὸς τοῦ Ναστραδδίν Χόντζα θὰ καταστρέφεται βέβαια ἂν βρέξῃ, οὔτε ὁ ἄλλος ἂν δὲν βρέξῃ. Θὰ εἶνε μιὰ ζημία, ποῦ θὰ τὴν μοιράζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐξίσου κ' ἐπομένως δὲν θὰ τὴν αἰσθάνεται κανείς. Τὸ ἴδιο μὲ τὸν σεισμὸν, τὸ ἴδιο μὲ τὴν πυρκαϊά. Ὅσο γὰ πόλεμον... μὰ δὲν θὰ γίνονται πόλεμοι τότε, κι' αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία!

Ἀλλὰ ἄς σταθοῦμε ὡς ἐδῶ, γιὰτὶ βλέπω ὅτι τὸ μικρὸ καλοκαιράκι μᾶς ἔρριξε σὲ πολὺ βαρεῖα φιλοσοφία. Καὶ θυμοῦμαι τώρα ἓνα στίχο τοῦ Λασκαράτου, γιὰ κάποια θαύματα τοῦ μέλλοντος, πολὺ μακρινὰ καὶ πολὺ ἀμφίβολα, σὰν αὐτὰ ποῦ σᾶς ἔλεγα παραπάνω: «Χαρὰ στονε ποῦ ζήσῃ νὰ τὰ ἰδῇ!..

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. — Βρέχει!

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ὁ Τώνης, καταμαγευμένος, διότι ποτέ δὲν εἶχεν ἰδῆ τόσον ὠραῖον θέαμα, ἐξέβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ. «Ὁ, τι τὸν ἐξέπληξε προπάντων, ἦτον ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ ἥλιος, ἀφοῦ ἐνεφανίσθη ὁλόκληρος, ἤρχισε τὴν θριαμβευτικὴν ἀνάβασίν του εἰς τὸν οὐρανόν.

Θαμβωμένος ἀπὸ τὴν λάμψιν του, ὁ Τώνης ἀφῆκε τὴν σκοπιάν του, — τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κουραστῆς ὅπου εἶχε στηριχθῇ, — ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ καταστρώματος.

Ἀλλ' ἔκπληξις τὸν ἐπερίμεναν ἐκεῖ.

Μία ἀκτὴ διεκρίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ὡς πέντε μιλίων. Καὶ κατὰ μῆκος αὐτῆς τῆς ἀκτῆς ἐπλεεὶν ἡ θαλαμηγός.

Ὁ Τώνης ἐκύτταζε προσεκτικώτερα. Ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἔφθανε τὸ βλέμμα του, εἴτε πρὸς τὴν πρύμνην, εἴτε πρὸς τὴν πλώραν, ἡ ἀκτὴ ἐκείνη ἦτο ὁρατὴ. Ἐφαίνετο δὲ ὁμαλὴ, χαμηλὴ, ἐπίπεδος, καὶ μόνον πρὸς νότον ἐγίνετο ἀνώμαλος, βραχώδης.

Ἡ θαλαμηγός ἐν τούτοις ἐπλεε πρὸς νότον. Ὡς μικρὸς ναυτικός ποῦ ἦτον, ὁ Τώνης, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἡλίου, ἠμπόρεσε γρήγορα νὰ προσανατολισθῇ καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου.

Ἀλλ' ἐν ἄλλο ζήτημα ἐγεννήθη τότε εἰς τὸν νοῦν του: Ποία ἦτο αὕτη ἡ ἀκτὴ;

Δὲν ἦτο τῆς Γαλλίας, διότι τότε θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν πρύμνην τῆς θαλαμηγοῦ καὶ εἰς θέσιν περίπου κάθετον πρὸς

τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποῖαν ἡ κολούθει.

Δὲν ἦτο οὐτε τῆς Ἰταλίας, διότι τότε θὰ ἐφαίνετο δεξιᾷ.

Μήπως ἦτο καμμία ἀπὸ τὰς νήσους τῶν γαλλικῶν παραλίων; Ἀπίθανον καὶ τοῦτο, πρῶτον διότι ἐπλεονέκον πολλῶν ὠρῶν εἰς τὰ νοτιώδη, ὥστε θὰ εἶχον ἐξέλθῃ πλέον ἀπὸ τὴν ζώνην ἐκείνων τῶν νήσων, δεύτερον δὲ διότι ἡ φαινομένη ἀκτὴ ἐφραττεν ὅλον τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα, ἀπὸ βορρᾶ μέχρι νότου, καὶ καμμία βέβαια ἀπὸ τὰς γαλλικὰς παρακτίους νήσους δὲν εἶχε τοιαύτας διαστάσεις!

«Μὴν εἶνε ἡ Κορσική;» ἐσυλλογίσθη αἰνεϊδίως ὁ Τώνης.

Καὶ ἀνακαλῶν ὅλας του τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις, συνεπέρανε μὲ πεποίθησιν, ὅτι ἡ ξηρὰ ποῦ ἔδλεπεν ἔμπρὸς του, δὲν ἠμποροῦσε τῶν-τι νὰ εἶνε, παρὰ ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Κορσικῆς.

Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο ὁ Τώνης, ὅταν ἔξαφνα, ἡκούσεν ὀπίσω του μίαν χαρούμενην, φωνήν.

Ἦτο ἡ Ναδία, ἡ ὁποία ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατάστρωμα, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν φίλον της. Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ Τώνη.

Βλέπων τὴν μικρὰν τόσον δροσερὰν καὶ τόσον κόκκινην, τὴν ἐφίλησε διερωτώμενος, ἐὰν ὁ πρωινὸς θαλάσσιος ἀῆρ τῆς ἐδίδεν ὅλην ἐκείνην τὴν δροσερότητα καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο χρῶμα.

Ἀλλ' ἡ Ναδία δὲν ἦτο μόνη. Ὁ Μιχάλης, τὸν ὁποῖον βεβαίως ὁ πρίγκηψ Βόρις εἶχε διατάξῃ νὰ τὴν προσέχη, τὴν συνόδευε.

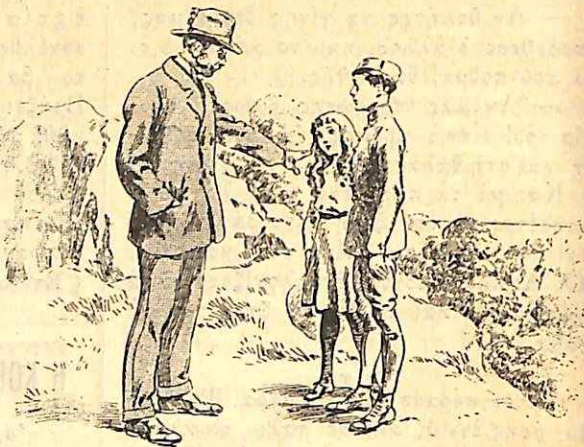
Ἐφρεν εἰς τὰ δύο παιδιὰ ἐν μικρὸν πρόγευμα(*), κατὰ μὲ γάλα καὶ ψωμάκια μὲ γλυκὸ ἀπὸ φραγμοστάφυλο, τὸ ἑποῖον ἐκεῖνα κατεβρόχθισαν πεινασμένα.

Καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασαν, ἤρχισαν νὰ παίζουν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου τὰ πάντα ἐδίδαν εἰς τὴν μικρὰν Ναδίαν ἀφορμὴν ἐκπληξέως.

Ἡ θαλαμηγός ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίαζε τὴν ἀκτὴν, τῆς ὁποίας διεκρίνοντο τώρα καθαρὰ ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ ὁμαλὴ, ἡ ἀμώδης ἐκείνη παραλία, τὴν ὁποῖαν ἡκολούθει τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ μία ἄλλη βραχώδης, ἀνώμαλος καὶ γραπικωτάτη.

Ναί, αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ Κόκκινος Πύργος, ποῦ εἶπεν ὁ πρίγκηψ Βόρις. Τὸ χρῶμα τῶν τοίχων του, τοὺς ὁποίους ἐχρῶσεν ὁ ἥλιος καὶ οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὡς συνέχεια τῶν ὑπερῶν βρά-

«Παίξετε, παιδιὰ μου, παίξετε! τοὺς εἶπεν ὁ πρίγκηψ...»

Ἡ ἀκτὴ αὕτη ἐφαίνετο ἐρημος καὶ ἀγρία. Οἱ συνοικισμοὶ ἐπ' αὐτῆς καὶ οἱ λιμένες ἦσαν σπάνιοι. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόνον διεκρίνετο κανένα μικρὸν χωρίον, κρεμασμένον ὡς φωλεὰ ἀετοῦ εἰς τὰς ἀποκρήμνους πλευρὰς κανενὸς βράχου, ἢ, χωμένη εἰς τὸν μυχὸν κανενὸς κολπίσκου, καμμία κόμη ψαράδων, μαυτερομένη μᾶλλον ἢ φαινομένη ἀπὸ τοὺς ἰστούς τῶν πλοικίων, τῶν ἀγκυροβολημένων εἰς τὰ λιμανάκια.

Ἡ ἀκτὴ τῆς νήσου ἐξετελείθη οὕτω, ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας, εἰς τοπὶον διαρκῶς ἀνανεούμενον. Ἐπειτα εἰς τὸ τοπὶον αὐτὸ ἐγεινεν μία ἀπότομος διακοπή. Θὰ ἔλεγε, ὅτι ἡ ἀκτὴ ἐφευγεν ἔξαφνα πρὸς ἀνατολὰς, διωκομένη ἀπὸ τὴν μανιώδη θάλασσαν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐκεῖ ἐτρηματίζετο μία γωνία, τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ κορυφή.

Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς νήσου. Τὴν στιγμὴν ἄλλωστε ἐκείνην, ἡ θαλαμηγός, ἀλλάζουσα διεύθυνσιν, ἤρχισε νὰ πλέῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὅπου ὁ Τώνης ἔδλεπε γιγαντιαίους βράχους ὑπερῶν, οἱ ὁποῖοι, εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ συσσώρευσιν, ἐφαίνοντο ἀναβαίνοντες πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐνας παλαιός, ἐρειπωμένος πύργος ὑψοῦτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν τῶν βράχων, τοῦ ὁποίου αἱ μισοκρημνισμέναι ἐπάλξεις, προσπίπτουσαι ἐπὶ τοῦ κίανου οὐρανοῦ, ἐφαίνοντο ὡς οἰκοδομηθεῖσαι ἐπίτηδες διὰ νὰ συμπληρώσουν μὲ μίαν ἀπρόοπτον κορωνίδα, μ' ἐν ὑπερήφανον στέμμα, τὴν ἐπιβλητικὴν ὠραιότητα τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ἀκτῆς.

«Μπᾶ! μὴν εἶνε ὁ Κόκκινος Πύργος;» ἐσυλλογίσθη ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἐτήλωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ ἐρείπια ποῦ εἶχεν ἰδῆ.

Ναί, αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ Κόκκινος Πύργος, ποῦ εἶπεν ὁ πρίγκηψ Βόρις. Τὸ χρῶμα τῶν τοίχων του, τοὺς ὁποίους ἐχρῶσεν ὁ ἥλιος καὶ οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὡς συνέχεια τῶν ὑπερῶν βρά-

χων, τὸ ἐμαρτύρει. Ἀλλ' ὅμως τε πρὸς τὰ ἐκεῖ διηρῶντο ἴσα ἡ θαλαμηγός. Καὶ ὅσον ἐπροχώρει, τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου διεκρίνοντο ὁλονὸν καθαρώτερα. Εἰς τοὺς πυργίσκους ἐφαίνοντο ἀκόμη καὶ τὰ παραθυράκια.

Ἡ θαλαμηγός, παρακάμψασα ἐν μικρὸν βραχῶδες ἀκρωτήριον, τὸ ὁποῖον ἐπλαίσωνεν ἓνα μικρὸν, γραπικωτάτον ὄρμον, δὲν ἐβράδυνε νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, εὐρίσκόμενον ἀκριβῶς κάτωθεν τῶν ἐρειπίων.

Ὁ ὄρμος αὐτός, εἰς τὴν ἄλλην του ἄκραν, περιωρίζετο ἀπὸ δεύτερον ἀκρωτήριον, ὅμοιον σχεδὸν μὲ τὸ πρῶτον. Ἦτο λοιπὸν περικυκλωμένος ἀπὸ βράχους κ' ἐφαίνετο βαθύς, διότι τὸ χρῶμα τῶν ὑδάτων του ἦτο βαθυκόκκινον. Ἀλλ' ὅμως τε ἡ θαλαμηγός ἐκινεῖτο μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν ἐντὸς τοῦ κολπίσκου, τὸ ὁποῖον — ἐσκέφθη ὁ Τώνης, — δὲν θὰ συνδύαζεν, ἐὰν τὸ βέλος ἦτο μικρότερον.

Εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κολπίσκου ἀνοίγετο ἓνα σπήλαιον, τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἔξωθεν τὰ μακρὰ τοιχώματα. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐκαμναι ἐπάνω των θαυμάσια φωτεινὰ παιγνίδια... Ἡ θαλαμηγός, στραφεῖσα περὶ ἑαυτήν, διηρῶντο πρὸς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο καὶ, ἀποῦ εἰσεχώρησε μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, ἐσταμάτησεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ρυστικὴν δεξαμενὴν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀνοῖξῃ ἡ θάλασσα ἐπὶ τῶν βράχων, εἰς ἐποχὴν προϊστορικὴν.

Μόλις ἐστάθη τὸ πλοῖον, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐπέρασε τὴν γέφυραν, τὴν ὁποία εἶχαν ρίψῃ καὶ εἰσῆλθε τρέχων εἰς τὴν μικρὰν χαλικοστρωτὸν ἀτραπὸν, ἡ ὁποία ἐκαμνε τὸν γύρον τοῦ κολπίσκου καὶ ἐξηφανίσθη, διὰ νὰ φθάσῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, συνοδευόμενοι πάντοτε ὑπὸ τοῦ Μιχάλη, ἐξῆλθον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ σπήλαιον καὶ, ὑψώσαντες ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, εἶδαν τὸν πρίγκηπα Βόριν, ὁ ὁποῖος διεσκέλιζε γρήγορα τὴν ρυστικὴν βραχὴν κλίμακα, ποῦ ὠδήγει εἰς τὰ ἐρείπια.

Ἐβιάζετο νὰ ἐπανίδῃ τὴν κόρην του Μάρφαν.

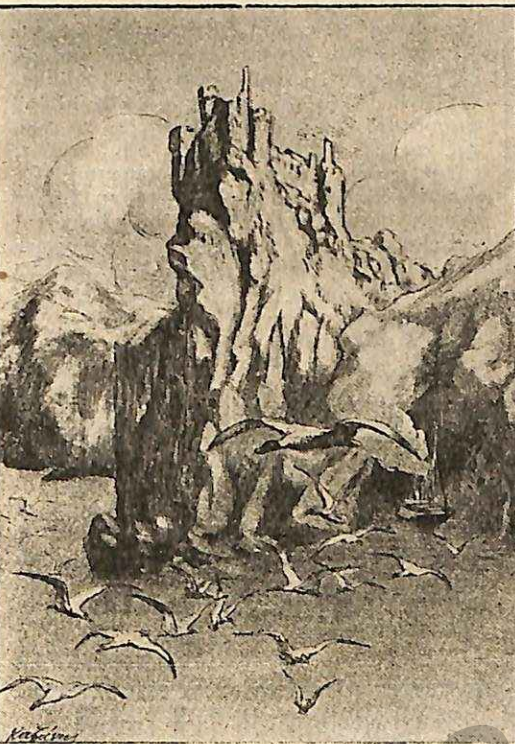
Τὴν εὗρεν εἰς κατάστασιν ἀκόμη σοβαρώτεραν ἀφ' ὅσον εἶχε φεθῆθῃ.

Ἡ δυστυχὴς μικρὰ, προσβληθεῖσα ἀπὸ πνευμονίαν, ἐπάλαμε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ὁ δὲ γηραιὸς ἰατρός, τὸν ὁποῖον εἶχαν φέρῃ χθὲς ἀπὸ τὸ πλησιέστερον χωρίον, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀποφανθῇ παρὰ μετὰ δύο-τρὶς ἡμέρας.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ πρίγκηψ Βόρις καὶ ἡ σύζυγός του ἐθρήνουν σιγῇ παρὰ τὴν κλινὴν τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, ἰδγούμενοι ὑπὸ τοῦ γέροντος αὐτοῦ, περιήρχοντο τὸν παλαιόν

πύργον κ' ἐγνωρίζοντο μὲ τὴν περιέργον καὶ ρομαντικὴν αὐτὴν κατοικίαν.

Τὰ ἐρείπια τοῦ Κόκκινου Πύργου ἐφαίνοντο πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειμμένα. Ὁ χρόνος εἶχε κάμῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ καταστρεπτικὸν τοῦ ἔργου. Μεγάλαι ὁπαί, ἀπὸ πτώσεις λίθων, ἠνείγοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τοὺς καταρραγμένους τοίχους καὶ ὠμοιάζαν μὲ τυρεκλήθρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐνέμιζες ἐπὶ

«Ἡ θαλαμηγός εἰσεχώρησε εἰς τὸ σπήλαιον...» (Σελ. 377, στ. α.)

θάκουσθῃ ἔξαφνα ὁ κρότος κανενὸς ἀρχοῦ μ. π. ο. ὑ. (παλαιῶ τουρκεῖου). Ἀνάμεσα εἰς τὰς πέτρας, αἱ ὁποῖαι ἐκρατοῦντο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν των ὡς διὰ θαύματος ἰσορροπίας, ἐρύοντο ἀτάκτως διάφοροι ἄγριοι θάμνοι, ἀκανθώδεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. τὸ τελευταῖον ἵχνος ζωῆς ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θὰ ἔλεγε, ἐκείνων τοίχων, οἱ ὁποῖοι ὁλονὲν ἀπεσυνετίθεντο καὶ κατέρρεον.

Ὁ Τώνης, ἐκνευρισμένος κάπως ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τοῦ τοπίου, ἤρχισε νὰ διερωτᾷται μήπως θὰ τὸν ἐσυλλογίζετο, μὰζι μὲ τὴν Ναδίαν, εἰς κανὲν σκοτεινὸν καὶ ὑγρὸν ὑπόγειον, εἰς καμμίαν μυστικὴν εἰρηκτὴν τοῦ μεσαιωνικοῦ πύργου... Ἀλλ' ἡσύχασε γρήγορα, βλέπων νὰ τὸν εἰσάγουν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας τοῦ ἱστορίου, ἡ ὁποία ἦτο ἐπιπλωμένη, ἂν ὅχι πολυτελῶς, τουλάχιστον ἀνέτως κ' εὐπροσώπως.

Ἐκεῖ ἐγκατεστάθησαν τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα, ἰδιαίτεροι ὑπὲρ τὰ ὀρισθέντες ἐπὶ τούτῳ, τὰ περιεποιούοντο μὲ τὴν μεγαλητέραν προθυμίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ὁ Τώνης λοιπὸν θὰ ἦτον ἐντελῶς ἡσυχος, ἐὰν ἔξαφνα δὲν ἐσυλλογίζετο κατὰ ἄλλο.

Ἦτο φανερόν ὅτι οὐτε αὐτὸς, οὐτε ἡ Ναδία δὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθοῦν τίποτε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Βόριν. Διὰ τὸ ὅμως τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὸν Κόκκινον Πύργον καὶ πόσον καιρὸν θὰ τοὺς ἐκρατοῦσαν ἐκεῖ φυλακισμένους;

Δὲν ἐγνώριζε, βλέπετε, διὰ ποῖον λόγον ὁ πρίγκηψ εἶχε σπεύσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Διὰ τοῦτο, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ συλλογίζετο τὴν θέσιν του, καθὼς καὶ τῆς Ναδίας, καὶ νὰ μὴν ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀνησυχίαν, μὲ φόβον...

Καὶ ὅμως, κατὰ τοῦ ἔλεγε μέσα του, ὅτι ὅλη αὕτη ἡ φοβερὰ περιπέτεια ἡγγίκεν εἰς τὸ τέλος της καὶ ὅτι τὸ τέλος θὰ ἦτο εὐτυχές. Προησθάνετο ὅτι, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐπλησίαζεν ἡ στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν αὐτὸς θὰ ἐπανεῦρσκε τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἀγαθὸν του Ἰβάν, ἡ δὲ Ναδία τὸν δυστυχῆ πατέρα της, ὁ ὁποῖος, χάνων τὴν κόρην του, εἶχε χάσῃ συγχρόνως καὶ τὸ λογικόν.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο χωρὶς νὰ φέρουν τίποτε νέον καὶ ὁ Τώνης, κάπως ἀπογοητευμένος, ἐπωφελήθη διὰ νὰ κάμῃ πλατυτέραν γνωριμίαν ὅχι μόνον μὲ τὸν Κόκκινον Πύργον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν παρὸν του, — ἐὰν εἴμπορῃ νὰ ὀνομασθῇ παρὸν, ὁ λαβύρινθος τῶν χαλικοδῶν ἀτραπῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν περιεκύκλωσαν.

Ἡδυνήθη οὕτω νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ Πύργος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο μακρόθεν ἐγειρόμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς βράχου, ἦτο τῶν-τι κτισμένος εἰς ἓνα εἶδος γυμνοῦ ὀροπεδίου, τὸ ὁποῖον ἐξτείνετο ὀπίσω του ὡς ἐκατὶν μέτρα καὶ κατέληγεν εἰς κρηνωδὴ ἀκτὴν, κατερχομένην καθέτως εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐρίσκετο λοιπὸν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον ἐδέσποζε τῆς περιοχῆς εἰς ἀκτὶνα δέκα λευγῶν. Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ὅταν θὰ ἦτο ὀχυρωμένος, ἡ θέσις του θὰ τὸν ἐκαμνε ἀπόρητον.

(*Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«Ἐκπληκτὸς ὁ Τώνης ἐτήλωσε τὸ κεφάλι του».

«Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Μιχάλη, ἐξῆλθον καὶ αὐτοί...» (Σελ. 377, στ. α.)

(*) Ἦδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 370.

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΩΣ ΠΟΤΕ;

*Αφιέρωμα.

Ήτανε κάποτε ένα μικρό κοριτσάκι με μάτια καστανά, με μαλλιάκια βελούδινα. Η ψυχή του ήτανε τόσο άθωα, όσο είνε τα μικρά πουλάκια των πρασίνων αγρών. Η ζωή του κυλούσε αμέριμνη, κελάδημα ήταν η φωνή του, τερέτσια το γέλιο του, κρυστάλλινο, ἀφρόντιστο, καθαρό... Έμεγε σ' ένα μικρό σπίτι, μ' ένα περιβόλακι, και πότιζε τα λουλούδια του και μεγάλωνε και κείνο μαζί τους.

Όμως ήρθε κάποτε ένας καιρός, πούη καρδιά του άρχισε να σφιγίνεται και να μην είνε πιά όπως πρώτα: έτρεμε, σάν να έφθανε έμπρός σ' ένα γκρεμό, πού η-θέλε να πηδήσει μέσ' 'στά βάθη του, κι' έξαφνα στεκότανε, άναποφάσιστο, σάν να της έφώναζε μιά φωνή: «Πήδησε!», αλλά κάτι να την τραβούσε πίσω με δύναμη: Κοντά 'στο σπίτι και τήσαν ένα μεγάλο, κρυστάλλινο παλάτι, αστραφταν τα μάρμαρά του 'ζτόν ήλιο, τραγουδούσαν οι πράσινες συστάδες των δένδρων του 'ζτόν άνεμο, εκελάρυναν οι βρύσες 'στά βαθύσκια φυλλώματά του, τα τριαντάφυλλα των κήπων του επρόβαλλαν 'εδώ κι' εκεί μεγάλα κι' ορθάνοικτα, το άρωμα έσορού-πούσε ως πέρα και 'γέμισε τόν άέρα κι' όσοι έφθαναν από μακριά άνάπνευν εκείνο πρώτα, προτού δούν τις υπερήφανες άφι-δες και τα τόξα του και μέσα από τα τζάμια τα κρυστάλλινα, λαμποκοπούσαν σάν ήλιοι σωροί άτίμητα πετράδια, μαζε-μένα εκεί από καιρό, φυλαγμένα για κά-ποιον, να διαβή τα σκαλοπάτια, πού άν-τηρούσαν 'στο βήμα μια κλαγγή μεταλλι-κή, να 'μπή και να τή πάρη. Όλο το κα-λοκαίρι μόνο ήταν ορθάνοικτο το παλάτι και τη νύκτα αστραφτοκοπούσαν τα κρύ-σταλλα των πολυελαίων, καθώς ήταν ά-νασηκωμένα τα βαρύτιμα παραπετάσματα 'ς τερα έχειμώναζε. Ο άνεμος 'σώριαζε τα μαλαμμένα φύλλα, ή άστραπή έξεσπάθωνε 'στά βάθη του ουρανού, και τότε έπεφτε 'μπρός 'στά τζάμια το βαρύ, το πνιχτικό σύννεφο των παραπετασμάτων: οι πίδακες έσώπιαναν τα κελάρια, τα δένδρα έ-βογγούσαν σάν παραπονεμένα. Έπρεπε ό θησαυρός να δοθή το καλοκαίρι.

Κάποτε το κοριτσάκι με τα βελούδινα μαλλιά 'μπήκε μέσα 'στον πύργο, είδε το ασύγκριτο περιβόλιτο, είδε τα πλούτη τα άμύθητα των στοών του, μά, καθώς ήταν μικρό, και καθώς το είχε πάντοτε 'μπροστά του, δεν του έκαναν καμιά, κίμια έν-τύπωσι. Υστερα όμως ήλθε ή ώρα να βγή έξω, ήλθε ή ώρα να κλείση ή βαρεία σιδερένια θύρα. Έφυγε, χωρίς τίποτε να 'ζητήση, κι' οι θησαυροί ήσαν για εκείνην όλοι, μά έπρεπε να τους 'ζητήση πρώτα.

Έπέρασε καιρός, το κοριτσάκι έμεγάλωνε και κάθε βράδυ άρχισε να βλέπη 'ζτόν ύπνο του τόν περιφρονημένο θησαυρό, πού έπερνε όλα τα 'γλυκύτερα χρώματα 'στά όνειρά της. 'Α, έπρεπε να είχε 'ζητή-σει κάτι, γιατί να φύγη έτσι; κι' άρά γε θα ξαναγοιζούν πιά τα παραπετάσματα και θ' αστράψουν τα φώτα;

Ήρθε πάλι ό καιρός: χαμογέλασε ή άνοιξις, έμέστωσε ή γή από χιμους, έβά-ρυναν τα δένδρα άπ' τους καρπούς και οι συστάδες άπ' τα μπουμπουνία άνοιξε πάλι το παλάτι, έφάνηκαν πάλι οι φυλαγ-μένοι θησαυροί. Πέρασε το κοριτσάκι, κούταξε, αλλά μονομιάς γνώρισε τα μάτια του: τούς έβλεπε, αλλά κάτι την έτρα-βούσε πίσω. Γιατί; δεν το ήξευρε το

γιατί. Ήθελε να 'μπή μέσα, περνούσε επάνω - κάτω αδιάκοπα, μά μόλις αντί-κουζε τη λάμψη τους, πού φαινότανε να της λέγη: «Έλα, έσένα περιμένουμε! Εί-μαστε δικοί σου», κάτι την χτυπούσε στην καρδιά: έκανε πώς δεν την μέλει και τραβούσε κάτω, έφθ κρατούσε τα δάχρυα.

Άλλοι είχαν τόν θάρορ να πατήσουν τα σκαλιά, να 'μπουν μέσα και να τόν ιδούν τόν θησαυρό. Κανείς όμως δεν 'μπο-ρούσε να τόν πάρη και άδικα έφοβότανε το κοριτσάκι με τα βελούδινα μαλλιά, και άδικα χτυπούσε ή καρδιά της σέ κάθε βή-μή τους επάνω 'στά σκαλοπάτια με τη μεταλλική κλαγγή. Οι θησαυροί μένουν γι' αυτήν και κανείς άλλος δεν 'μπορεί να τους πάρη. 'Αλλά 'ς αυτήν δεν βρίσκε-ται ένα στόμα να της πη: «Έμπρός! Θάρορ!», ένα χέρι να της σφίξη το δικό της και να της άναστήλωση την καρδιά, την σφιγμένη καρδιά, ένα πρόσωπο χαμο-γελαστό να την ένθαρρύνη. Μόνη της ύ-περηκιά πότε - πότε τόν φόβο, αυτόν τόν άνεγγίγγο φόβο, σάν πούλι πού χυρεύει να σπάση το κλουβί του, και πλησιάζει μόνο περισσότερο. Μά έπειτα φεύγει πάλι, άνιγκαν πάντα, πάντα συντετριμμένη.

Οι σταλαγματιές της βροχής βρέχουν πάλι το χρώμα, ό νοτιάς σκορπίζει την βα-ρέα του υγρασία, κοντεύει πάλι να πλα-κώσει το βαρύ σύννεφο των παραπετασι-μάτων το κοριτσάκι το βλέπει, το αισθά-νεται, το 'ξεύρει, αλλά δεν 'μπορεί, δεν 'μπορεί. Ίσως δεν θα 'μπορέση ποτέ! — 'Αρά γε θα μένουν όμως εκεί πάντα οι θησαυροί; Μήπως τούς άρπάξη ή μεγάλη Μάγισσα; ή Τύχη, και τούς φέρει άλλου, 'στά πέρατα του κόσμου; 'Ως πότε θα φεύγη το κοριτσάκι με τα βελούδινα μαλ-λιά; Κι' ως πότε θα το περιμένουν;

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ
ΕΦΕΤΟΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

*Από τους έπτά Τόμους Διαπλάσεως των έτών 1899—1905, των οποίων έ-καστος τιμάται δραχμάς 7, οι έγγραφο-μενοι νέοι συνδρομηταί διά το 1917 καθώς και οι άναγεοίντες την συνδρομήν των μέχρι της 1ης Δεκεμβρίου έ. έ. δι-καιούνται νάγοράσουν:

Οι μόν τριμήνιοι συνδρομηταί 1 τόμον
Οι δέ έξάμηνοι 2 τόμους
Οι έννεμήνιοι 3
Και οι ετήσιοι 4

κατ' έκλογήν των, όποιους θέλουν, πληρώνοντες αυτούς μόνον προς δραχμ. 4 έκαστον άδետον, και χρυσόδεδον προς δραχμάς 7. 'Επίσης από τους 10 τόμους των έτών 1906—1915, των οποίων έκαστος τιμάται δραχμάς 8, δικαιούνται νάγοράσουν οι άνω και ως άνω, (οι τρί-μήνιοι από ένα, οι έξάμηνοι από δύο, κτλ.) πληρώνοντες αυτούς μόνον προς δραχμάς 4,50 έκαστον άδետον, και χρυ-σόδεδον προς δραχμάς 7,50.

Αι άνω τιμαί είνε διά τους παραλαμ-βάνοντας τους τόμους εκ του Γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες να σταλούν τα χυδρομικά, πρέπει να προσθέτουν διά ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου λεπτά 50 οι έν τώ 'Εσωτερικώ, και δρ. 1 οι έν τώ 'Εξωτερικώ.

Τα πρόσ τουτο διατιθέμενα αντίτυπα είνε 50 εκ έκάστου τόμου, δηλ. τόμοι έν δλω 850, τους όποιους θ' άγοράσουν όσοι προλάβουν να έπωφεληθούν του Προνομίου, όχι μόνον έντος της προθε-σμίας αλλά και πρην έξαντληθούν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 161ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1917

1.—Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται να λάβουν μέρος άνωθεν μόν, όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον διά το 1916, ή θά λάβουν έν τώ μεταξύ διά το 1917, επί πληρωμή δέ λεπτόν 50 εις γραμμέτωμον, οι λοιποί συνδρομηταί, και δραχμής μιάς (δρ. 1) οι άγορασταί.

2.—Έκαστος των διαγωνιζομένων όφείλει να στείλ η από μίαν Συλλογήν Πνευματικών 'Ασκήσεων πρωτοτύπων, ιδιού του, άδημοσιεύ-των, αι όποιαί δεν πρέπει να είνε ούτε όλιγω-τεροι των 10, ούτε περισσότεροι των 15.

3.—Κάτωθεν της τελευταίας Πνευματικής, 'Ασκήσεως, μετά την λέξιν Τέλος, ό διαγωνιζό-μενος όφείλει να γράψη την έξή: «Διαδεβαίω-σιν» και να υπογράψη αυτήν με το αληθές του όνομα: «Επί λόγω τιμής διαδεβαίω την Διά-πλαιν, ότι όλας τας άνωτέρω Πνευματικάς 'Ασκήσεις συνέθεσα μόνος μου, ούδεμίαν δ' ηξ αυτών άντιγράψα άλλοθεν έν χειρογράτῳ η έν τύπῳ, ούτε ήκουσα (έντός των Δημιω-σών και 'Αρχαίων Λινημάτων), λεγομένην »απο' άλλου».

4.—Όταν ή Διάπλαιν σχηματίση βásiμον ύπόνοιαν, ότι μία συλλογή, (και άν άκόμη ό άποστολεύς αυτής βεβαιώη επί λόγω τιμής το έναντίον), είνε αντίγραφον ξένης εργασίας είτε δημοσιευμένης, είτε άνεκδότου, είτε υπεξαίρει-σης, είτε έκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιούται να την άποκλείσ η εκ του Διαγωνισμού και, άν ήλ η, νάναφέρ η εις τα 'Αποτελέσματα τα όνόμα-τα των διά τούτων λόγων άποκλεισθέντων.

5.—'Ερ' όσον θά δημοσιεύωνται—από 1ης προσεχούς Δεκεμβρίου,—αι έγκριθσόμεναι Πνευ-ματικά 'Ασκήσεις του παρόντος Διαγωνισμού, δικαιούται και παρακαλείται μάλιστα έκαστος συνδρομητής, να καταγγέλλ η όσας εκ αυτών ήθελε τυχόν άνακαλύψ η ως προσεχόμενας εκ άν-τιγραφής δημοσιευμέναν. 'Η καταγγελία πρέπει να είνε ώρισμένη και άποδεδειγμένη, να ση-μειούται δηλαδή ό τίτλος της έφημερίδος ή του περιοδικού, έξ ου ή αντιγραφή, το έτος, ό τό-μος, ή σελίς και ό αριθμός υπό τόν όποιον έ-χει δημοσιευθή η καταγγελλομένη 'Ασκησης.

Αι καταγγελίαί, έξελεγχόμεναι και άποδει-κνύμεναι αληθείς, θά έγγραφονται επί το επί τούτω βιβλίον, και, κατά την άπονομήν των βραβείων του Διαγωνισμού, όχι μόνον θά λαμβάνωνται υπ' όψη αι κλοπιμαία 'Ασκήσεις, έκάστης συλλογής, αλλά και θα αφαιρείται ίσος αριθμός εκ των μη καταγγελλθεισών.

6.—'Η συλλογή πρέπει να είνε όση το δυ-τατόν πλήρης, να περιέχη δηλαδή μίαν ή δύο 'Ασκήσεις έκάστου είδους, καθ' ήν τάξιν δημο-σιεύονται συνήθως εις την «Διάπλαιν». 'Ιδιαί-τέρως συνιστάται εις τούς συνθέτας νατοφεύγουν τα τετριμμένα και τα στερεότυπα, τα χιλιάκις δημοσιευθέντα, ως 'Αετός-έτος, Λά-Ίος-Λάϊος, Κόμησις-Μήλιος κτλ. και να σκέπτονται διέ-γον διά να κάμουν νέα, πράγματι πρωτότυ-πους ασκήσεις, με λέξεις και συνδυασμούς άνεκ-μεταλλήτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ έκάστης 'Ασκήσεως, εις το περιθώριον της σελίδος, πρέπει άφεύκτως να είνε γραμμένη ή λύσις της.

8.—Όσοι εκ των διαγωνιζομένων λημονή-νουν ή παραλείψουν σκοπίμως να σημειώσουν εις το τεράδιον την ήλιαν των θά κατατα-χθούν εις τήν 'Ανωτέραν Τάξιν, οιαδήποτε ή-λιαν και άν έχουν.

9.—Αι 'Ασκήσεις πρέπει να είνε πολύ καθα-ρογραμμένα και εύανάγνωστοι, εις μεγάλα εκ κοινοῦ χάρτον τετράδια, (χωρίς δηλαδή να διπλώνεται το φύλλον του συνήθως χάρτου γρα-φής). Χειρόγραφα άκατάστατα, μουντζουμέ-να, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εις το κάδον.

10.—Αι συλλογαί, έπιγραφόμεναι: «Πνευμα-τικά 'Ασκήσεις διά τόν 161ον Διαγωνισμόν», είνε δεκταί από σήμερον μέχρι της 15ης Δε-κεμβρίου έ. έ. (Είμπορείτε να τας στείλετε ως χειρόγραφα υπό ταινίαν επί συστάσει, πληρω-νόντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά).

11.—Κατά το διάστημα της Α' Εξαμηνίας του 1917 θά δημοσιεύωνται εις την «Διάπλαιν» 'Ασκήσεις κατ' έλευθέραν έκλογήν, εκ των έγκριθσόμενων του παρόντος Διαγωνισμού άπο-κλειστικώς. Τόν 'Απρίλιον θά προκηρυχθή ό νέος Διαγωνισμός διά την Β' Εξαμηνίαν του 1917. 'Εν τώ μεταξύ, ούδεις θά δύναται να στείλ η 'Ασκήσεις προς δημοσίευσιν.

Οι λοιποί όροι είνε οι αυτοί με τούς όρους πάντων των μεγάλων Διαγωνισμών, τούς ό-ποιους βλέπετε εις το 5'. Κεφάλαιον του 'Οδη-γού περί βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ του 157ου Διαγω-νισμού προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Ασκήσεων θά δημοσιευθούν προσεχώς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[*Ιδε 'Οδηγού, Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίγνιον

*Εστάλη υπό του Διόττοντος 'Αστέρος

	ΜΑ	ΘΑ	ΚΑ	ΛΑ	
Υ	ΟΝ	ΓΟΣ	ΤΟΣ	ΟΝ	Υ
Α	ΧΙ	ΝΕΙ	ΒΡΥ	ΜΗ	ΑΤ
	ΠΕ	ΚΕ	ΡΩ	ΠΟ	

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυταί, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα τεσσάρων ειδών πλοίων.

β') Ελληνοσύμφωνον

*Εστάλη υπό Νικηταρά του Τουρκοφάγου ηρω - αει - ια σ ε ο

γ') Μαγική εικών άνευ εικόνας

*Εστάλη υπό 'Αλ. Δ. 'Αλεξοπούλου

— Γεώργιο, Χρηστάκη, Πόπη, πᾶμε να παίζουμε;

— Ποῦ;

— Εκεί πού σᾶς είπα

δ') Διά τούς Ταλλομαδεΐς

*Εστάλη υπό της Σεντετευμένης Πριγκηποπούλας

Aie les cœur d'un homme et le pensées d'un enfant.

Διορώσχετε την χαλασμένην αυτήν φράσιν.

Δήλωσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-των του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται άπαραι-τήτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ-ματοσήμου.

Πύσεις του 45ου φύλλου

α.) Τίγρις, ίπποπόταμος, λέων, ελέ-φας.—β.) 'Αδωρα έχρωήν τα δῶρα.

—γ.) Fais ce que doit, advienne que pourra.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόμους της Δια-πλάσεως και της Βιβλιοθήκης διά να περνάτε ώραια τας ώρας σας.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

*Απολογία της: Δημοτικής.

*Η Μαμά, διαβάσετε; στο παιδί της; ένα βιβλίο με εικόνες:—'Ο δέ βού; ήρχισε να τρέχη... Νά ό βούς. Τόν βλέπεις;

Τό παιδί:— Καλέ, ποιός βούς, μαμά; Αυτό είνε βούδι, έχω το ξέρω.

*Εστάλη υπό της Τρισεύγεννης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

*Αθήνα, 38, όδός Ευριπίδου την 1ην 'Οκτωβρίου 1916.

Η ΕΟΡΤΗ του Συλλόγου «Κρήτη», εις το 'Ηράκλειον, έγινε ώραιότατα. Μου την περι-γράφει στο σημερινό του γράμμα ό Δοξασμένος Ρήνος. Τό πιό ενδιαφέρον είνε, ότι από το Λαχείον της εισόδου έμαζεύθησαν 50 δραχμαί, με τας όποιας ό καλός Σόλλογος ένέγραψε 10 παιχά παιδάκια ως έτησίους άγοραστάς. Ευγε λοιπόν και εις άνωτέρα!

*Έλαβα μίαν άγγελίαν του νέου προσκοπικού 'Ομίλου «Λεγών 'Ελληνοπαίδων», την όποιαν, δυστυχώς, δεν έχω τόπον να δημοσιεύω ολόκλη-ρον. 'Ο 'Όμιλος αυτός είνε ανεξάρτητος, έχει Πεζικό και Ναυτικό τμήμα, κάμνει εκδρομάς με πρακτικήν διδασκαλίαν και θί εισαγωγή πολλά νέα σπόρτ. Αί έγγραφαί γίνονται κατό-πιν αίτήσεως του προσερχομένου Προσκόπου, ή δι φοίτησις εις τόν 'Όμιλον «κατά τρόπον ού-δώς καλόν» την φοίτησιν εις τα σχολεία». Γραφεία: όδός Μητροπόλεως 42.

Χαίρω διά την γνωριμίαν, Κλειώ II, και με πολλήν μου εύχαρίστησιν έδιάβασα το πρώ-τον σου γράμμα. Ένωώ πολύ καλά την αγά-πην σου, αφού είχες διδασκάλισσιν την ένθου-σιώδη φίλην μου Α. Γ., νομίζω δέ, ότι με όλα σου τα μαθήματα, είμπορείς να εύρίσκης καιρόν διά να μου γράψης και να λαμβάνης μέρος εις τούς Διαγωνισμούς. 'Αλλά πρέπει να πάρης και ψευδώνυμον.

*Μπράβο στον Παύλο Χλωμό,—μου γράφει ή Χάρις, «ώραίτα τα λέει. Κι' όλα μετ' ταλλά παιδιά σου καμαρώνουμε και γιορτάζουμε στον έρχομό τέτοιων αδελφών».—Τό σωστό είνε «Ένα Σαμιωτόπουλο». Καί «Ένα Ν. Σχόθου» μαζί. 'Αλλως, μετά το «Ένα» θά είχε κόμμα.

Πολλοί, βλέπω, παραπονούνται, ότι εις τας Λεκάς Λέξεις επήραν μόνον Εύφημον Μνείαν, ενώ ήσαν όκτω λέξεις ή έπτά. 'Ας ήσυχάσουν λοιπόν, διότι δεν άδικήθησαν. 'Εγώ έκανα 'Α-θος και είπα, την άλλην φοράν, εις κάποιον πα-ραπονούμενον, ότι Εύφημον Μνείαν επήραν οι εύρόντες από ό λέξεις και κάτω, ενώ αυτό είχε γίνον, επειδή οι λαβόντες μέρος ήσαν πολλοί, βραβεύα επήραν όσοι ήσαν 11 λέξεις. 'Επαινός: όσοι ήσαν 10 ή 9, και Εύφημον όσοι ήσαν 8 ή 7.

Νά και μία άγοράστρια, πού έχει ξεσπάθω-ση διά την Διάπλαιν όσον όλίγα συνδρομηταί: είνε ή Σωτηρία Παπαθανασίου από το 'Αργί-νιον, μαθήτρια τώρα του Διδασκαλείου εις τας Πάτρας. Είς το 'Αργίριον, πρό όλίγων άκόμη είων, δεν με ήγόραζαν παρά αυτή και δύο άγο-ρίαι. Κατώρθωσε λοιπόν να με γνωρίσ η εις όλας της τας συμπαθήτριάς και εις πολλούς της συμ-πάτρων, έκαμνε να μαζοράζουν, να έγγρα-φονται συνδρομηταί, ναγοράζουν τόμους μου και... να ιδρύσουν εις το τέλος και Σόλλογον! Τώρα, εις τας Πάτρας, άν και βλέπη ότι είνε πολύ διαδεδομένη, ή φίλη μου έξακολουθεί το ξεσπάθωμα. Και ξεράτε διατί; Μου το γράφει ή Ίδια: «Διότι αγαπή την Διάπλαιν τόσοσ, όσον ούδε την ζώήν της». Με τί λόγια να την εύχαριστήσω;

Αι τελευταίαί μου προκηρύξεις έπίασαν ά-σως λόγουν, τόσον και ήσαν ήχιώ. Σωρηδόν ά-νανεώνουν την συνδρομήν των οι καλοί μου

φίλοι: διά το 1917, και το ξεσπάθωμα των ήρ-χισε ζοηρότατον, ώστε να έλπιώ, ότι θά υπερ-βή και το έφετινόν. Αυτό πολύ με άνακουφι-ζει... Μόνον μερικοί Πράκτορες—όλίγοι όμως,—δεν σπεύδουν να έξορλήσουν τούς λογαρια-σμούς των. Τούς είδοποιώ και πάλιν, ότι ταπο-τελέσματα σχεδόν είνε έτοιμα και θά δημοσιευ-θούν... χωρίς τα όνόματά των. Θά το ιδούν έξαφνα και θά τρέδουν τα μάτια των. 'Ας σπεύ-σουν λοιπόν να στείλουν τα καθυστερούμενα όσον είνε καιρός.

Βασίλισσα των 'Ανθών, σου έστειλα ό,τι έζητήσες. Δεν έχεις δίκη να παραπονησάι, διότι πάντοτε σου άπαντώ, εκτός όταν τελειώνη ό δια-θέσιμος χώρος, πρην φθάση το γράμμα σου στα χέρια μου. Τό ψευδώνυμον πού εξέλεξες μου φαί-νεται πολύ ώραιόν.

Τί να σου πώ, Ναυτάκι της Βαβάλλας, ξε-ρω κ' έχω; 'Αφού οι εκδοταί δεν έτύπωσαν άκόμη αυτά τα βιβλία, έπομένως; αφού δεν ύ-πάρχουν, πώς είνε δυνατόν να τα προμηθευθούν οι μαθηταί; Πρώδημα έλτου. Φίνεσαι όμως, ότι θά λυθή, διότι το χαρτί ήλθε και τα βιβλία τυπώνονται δραστηρίως.

*Είδα να γράφης, ότι έχεις ανάγκην χρημά-των,—μου γράφει ό Γερμανόφιλος 'Κπιανή-σιος—πολύ φυσικόν εις τοιαύτας δυσχερείς περι-στάσεις. Ένεκα τούτων λοιπόν σπεύδω νάνα-νεώσω έγκαίρως την συνδρομήν μου διά το 1917 και έλπίζω να πράξουν τούτο και οι λοι-ποί συνδρομηταί. Βεβαίως θά το πράξουν, και το πράττουν όλον.

Νά και το 'Εθνικόν 'Ονειρον, πού είχε να μου γράψ η τόσοσ καιρόν. 'Αλλά μου υπόσχεται ότι «θα ξαναρχίσ η πάλι με περισσότερη από πρώτα όρεξις».—Νά σέ ιδώ λοιπόν. Νά ιδώ και τί «καλό για μένα» έτοιμάζετε με την Τρισεύγενη.

*Ζωαίάς έπιτολάς μου έστειλαν αυτήν την έδομάδα και οι έξής: 'Εοίκη, 'Ανθοσπαρ-μένη Χίος, 'Ελαίς της 'Ελλάδος, Δόξα του 'Ελληνομοῦ, 'Ερος της Πατριδος, Καμέλια, 'Ενδοξος Γαλλία, Δόξα του Βενιζέλου και Κόμμα των Φιλελευθέρων.—'Εξετέλεσα τας παραγγέλιας των και τούς εύχαρίστώ όλους διά τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα εξής: «Συμβουλές για τη Ζωή».—«Τό άνοιγμα των Σχολείων».—«Γιά την Γαλλία».—«Είς το Παιδάκι». «Νοσταλγία κτλ.—Παιδικά Πνεύ-ματα και διάφορα διά τούς 'Εδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Μεγαλοπολής Βόσπο-ρος, Α. (ΣΠ). Βυζαντινός 'Αυτοκράτορ Α. (ΠΙ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάταλλά-ξουν: ό 'Ηως του Σούλου (Ο) με Κυμα-ίζουσιν Κιανόλευκον, Γερμανόπαιδα, 'Πρου-κόν Σούλι.—ό Γερμανόφιλος 'Επατήσιος (Ο) με Χάον, Γερμανόπαιδα, Τέλλον 'Αγρον, Τρελλόν Κεφαλλονίτην, Λορελάι, Φράουλιαν.—ή 'Ελπίς της 'Ελλάδος (Ο) με Λάγρον του Βασιλέως, Τέλλον 'Αγρον, Κατωκάκι των Ψαρών, Γερμανόπαιδα, 'Οριενσίαν.—ό 'Α-πόγονος του Καίσαρος (Ο) με Θεακόπουλο, Κοσμοκράτορα, 'Ανθοσπαρήντην Χίον.—ή Κυπριακή Εύκλεια (Ο) με Δοξασμένον Ρήνον, Μαρίαν Δολόρες, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, 'Ιδιότροπην, Καουάτιδα.—ή Φιλελευθερη Κερκυραία (Ο) με Φιλελευθερον Κοΐτη, Τρελ-λόν Κεφαλλονίτην, Νίκην του Μάουη.—ή Βουλγαροφάγος 'Ελληνίς (Ο) με Φούλιαν, Μίαν Τρελλούλιαν, 'Ωραιαν Κέκυρον.

*Η Διάπλαιν άσπάζεται τούς φίλους της: Τρελλήν Κοσμοκράτορα (θα δημοσιευθούν πολύ προσεχώς) Κοσμοκράτορα (όχι πιά τεμ-

